

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gyulai Ákos ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Koncz István ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. november 17. napján meghozott, 17.P.26.920/2009/12. számú ítélete ellen, az alperes részéről 13. és 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 180.000 (száznolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2008. május 6-án gépkocsi utasaként szenvedett közlekedési balesetet. A baleset bekövetkezésekor a felperes a gépjármű hátsó ülésén utazott úgy, hogy a biztonsági öve nem volt bekapcsolva. A balesetben a felperes koponyaalapi törést és látóideg sérülést szenvedett el. A látóideg sérülése a látóideg sorvadását idézte elő, ennek következményeként a felperes bal szemének a látóképessége csaknem teljes mértékben megszűnt, a felperes a bal szemével csak fényt érzékel. A bal szem látóképességének elvesztése miatt a felperes munkaképessége 30 % mértékben csökkent, állapota végleges, abban további javulás nem várható. A gépjármű üzemeltetője az alperessel kötött kötelező gépjármű

felelősségbiztosítási szerződést, ami a baleset időpontjában is hatályban volt. Az alperes peren kívül 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítést fizetett meg a felperesnek.

A felperes a keresetében 7.000.000 forint nem vagyoni kártérítésnek, utána 2008. május 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatnak, és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetének indokaként előadta, hogy a szemének sérülése maradandó fogyatékossággal jár, állapota végleges. Hivatkozott arra is, hogy a balesetben elszenvedett sérülései súlyos pszichés károsodást is okoztak, suicid gondolatok gyötrik. Állította, hogy az élettársi kapcsolata a balesetben elszenvedett sérülései miatt szakadt meg, és hogy a szakmájában nem tud elhelyezkedni.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Az alperes a felperes követelésének jogalapját nem vitatta, azonban a védekezésében kifejtett álláspontja szerint a felperes nem vagyoni kárait a peren kívül teljesített összeggel megtérítette.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 3.000.000 forint tőkét, és utána 2008. június 5. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kimondta, hogy a perrel felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik. Rendelkezett ezen kívül a kereseti illeték és az állam által előlegezett költség viseléséről. Ítéletének indokolása szerint a felperes orvosi szakvéleménnyel bizonyította bal szeme látásának az elvesztését. A felperes bizonyította azt is, hogy bal szeme látásának az elvesztése miatt munkaképessége 30 % mértékben csökkent. Ennek következményeként a felperes a mindkét szem teljes látását igénylő munka végzésére nem alkalmas, autót csak külön engedéllyel vezethet, sportolási, szórakozási lehetőségei beszűkültek. Az elsőfokú bíróság a perben kihallgatott tanúk vallomása alapján megállapította, hogy a felperes a korábbi munkahelyét a balesetben elszenvedett sérülések miatt veszítette el. Munkahelyének elvesztése komoly traumát jelentett a felperesnek. A felperes a baleset óta feszültebb, idegesebb. Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak a baleset bekövetkezése és a felperes magánéleti és lelki válsága közötti okozati összefüggést. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál értékelte, hogy a felperes 30 évesen veszítette el bal szemének a látását, és ennek hátrányos következményeit a felperes élete végéig kénytelen viselni. A mérlegelés körébe vonta azt a körülményt is, hogy a felperes jobb szemére korlátozódó látás ennek a szemnek a nagyobb igénybevételét jelenti. Az elsőfokú bíróság okfejtése szerint valamelyik érzékszerv elvesztése önmagában is pszichés zavart kelt a sérültben. Mindezeknek a körülményeknek a mérlegelésével 6.000.000 forint nem vagyoni kártérítést ítélt alkalmasnak a felperest ért nem vagyoni károk kiegyenlítésére. Az alperes által korábban teljesített 3.000.000 forintba figyelemmel további 3.000.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása, a kereset elutasítása és a felperes első- és másodfokú perkoltségben marasztalása érdekében az alperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a munkahely változtatáson és az idegesebbé, feszültebbé váláson kívül a felperes nem tudott a balesettel okozati összefüggésben álló konkrét életkörülmény változást bizonyítani. Az alperes álláspontja szerint a felperes által bizonyított hátrányok kiegyenlítésére a peren kívül teljesített 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés elegendő. Az elsőfokú bíróság által megállapított összeg eltúlzott, az alperes marasztalása nem indokolt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a perbeli jogvita elbírálásához szükséges mértékben, helyesen állapította meg. Az így megállapított tényállásból helyes jogi következtetést vont le, és az arra alapított érdemi döntése is helytálló. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak az ítéletben kifejtett jogi indokaival maradéktalanul egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával csupán utal az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a következőkre mutat rá:

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának, és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg. A bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Pp. 206. § (3) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét, ha szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével, belátása szerint határozza meg.

A felperes az őt ért közlekedési balesetben olyan sérülést szenvedett el, ami maradandó testi fogyatékossgot, a bal szem látóképességének az elvesztését okozta. Ennek a maradandó fogyatékossgnak a felperesre hátrányos következményei a felperes mindennapi életvitelének valamennyi területére kihatnak. Ezeket a hátrányos következményeket a felperes mindennapi élete valamennyi területén élete végéig kénytelen viselni. A balesetből eredő maradandó testi fogyatékossg korlátozza a felperes munkavállalásának a lehetőségeit, hátráltatja a mindennapi élet szokásos tevékenységeinek ellátásában, nehezíti a közlekedését, és hátrányosan befolyásolja a párkapcsolat létesítésének a lehetőségét is. Az ítéltábla álláspontja szerint jelentőséget kell tulajdonítani annak a körülménynek is,

hogy a felperes viszonylag fiatalon, 30 évesen szenvedte el a maradandó fogyatékossgot okozó balesetet.

A felperest ért nem vagyoni hátrányok széles körére, a hátrányok jellegére és súlyosságára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összege nem lépi túl a Pp. 206. § (1) és (3) bekezdései alkalmazásával, okszerű mérlegeléssel megállapítható összeget, az nem tekinthető eltúlzottnak. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla a nem vagyoni kártérítés összegének a mérséklésére nem látott lehetőséget.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest perköltség megfizetésére. A feljegyzett fellebbezési illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2011. június 3.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró, Dr. Csóka István s. k. bíró